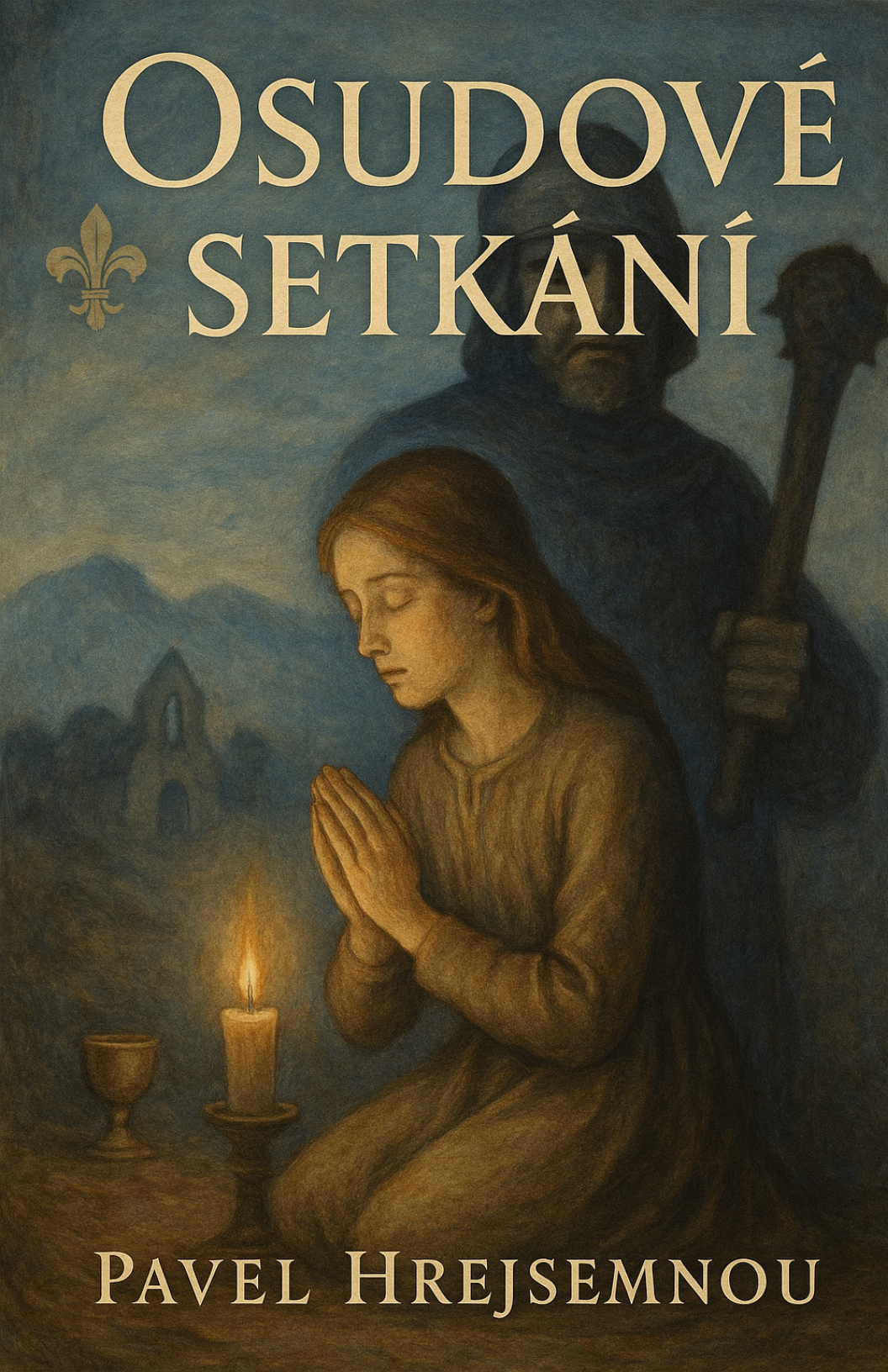

OSUDOVÉ ✠ SETKÁNÍ

PAVEL HREJSEMNOU

Osudové setkání

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Osudové setkání

Podnázev: -

Autor: Pavel Hrejsemnou

Vydavatel: IDEAIFY s.r.o. **Adresa vydavatele:** Na Studních 71, 284 01 Kutná Hora
Web: www.ideaify.cz **E-mail:** info@ideaify.cz

Rok vydání: 2025 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 166 A5

Autorská práva a právní doložky

© 2025 Pavel Hrejsemnou a IDEAIFY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a vydavatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-53028-24-0

ISBN (ePuB verze): 978-80-53028-33-2

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAIFY s.r.o.

Milý čtenáři,

děkuji Ti, že jsi se mnou kráčet cestou slov, emocí a odvahy.
Bez Tvé přítomnosti by mé snažení zůstalo jen tichou
myšlenkou na papíře.

Jsi tím, kdo vdechuje příběhu život.
Jsi důvod, proč má smysl vyprávět.

S pokorou a vděčností,

Pavel Hrejsemnou

Prolog

Jsou setkání, která změní směr bitvy.
Jsou slova, která přetnou meč.
A pak jsou chvíle, kdy se dva osudy,
z opačných konců světa,
dotknou –
a svět už nikdy nebude stejný.

Tato kniha není jen o válce.
Není o víře, která poráží.
Je o víře, která zůstává, i když všechno ostatní padne.
Je o dívce, jež slyšela Boha v plameni
a o muži, který viděl svět jedním okem,
ale pravdu celým srdcem.

Na poli mezi Francií a Čechami,
mezi tichou kaplí a dýkou v rukávu,
mezi poutníkem a vojákem,
se narodilo přátelství, které nestojí v kronikách.
A přesto ho neseme v sobě – ti, kdo jsme kdy věřili, že
odvaha není křik,
ale rozhodnutí zůstat.

Tohle je příběh o ohni, který neuhasil déšť.
O jiskře, která přežila popravu.
A o těch, kteří si ponесли světlo dál.

Kapitola 1 – Stíny hradu Chillon

Byla noc. Ta zvláštní, těžká noc, kdy měsíc zůstává skryt za závojem mračen a každé světlo louče se zdá být zoufale slabé. Vlhký vzduch se táhl chodbami jako dech starého hradu, plný staletých vzdechů a paměti mučených duší.

Na vodním hradě Chillon, rozprostřeném jako kámen na temných vodách Ženevského jezera, sídlilo ticho. Jen občasné zapraskání louče nebo stékající kapka ozývající se z kamenné klenby připomínaly, že čas neustále plyne – i zde, i v tomto žaláři.

Johanka z Arku, kdysi pastýřka z Domrémy, nyní „herečka víry“ podle svých žalobců, seděla opřená o kamennou zeď. Měla roztržený rukáv, tvář zablácenou od cesty a pohled, který už nepatřil dívce. Oči, které dříve zářily jistotou nebeského poslání, byly zamřžené, ale ne zlomené. V rukou svírala neviditelný relikviář – vzpomínku, víru, možná jen zbytky naděje.

Byla zajatá. Opuštěná. Zrazená. A přece – v jejím nitru stále žhnulo něco, co žádné pouto ani soud nemohlo zlomit.

Náhle se ze stínu vedlejší cely ozval šepot. Ne slova, spíš přítomnost. Těžké kroky, pomalé, klidné, téměř meditační. Johanka pohlédla do temného rohu, kam nedosáhlo světlo hořícího louče.

A pak ho uviděla.

Muž s vousem popelavé barvy, s očima, které pamatovaly válku i klid, vítězství i bolest. Jeho tělo bylo silné, přesto

zraněné. Levé oko zakrýval tmavý šátek. Přesto to druhé hledělo upřeně, moudře a něžně – jako by ji znal. Jako by na ni čekal.

„Jsem Jan Žižka z Trocnova,“ řekl tiše, ale v jeho hlase byl hrom.

Johanka zamrkala. To jméno znala. Kolovalo Evropou stejně jako její vlastní. Přízrak neporazitelného vojevůdce bez oka, který se postavil samotné církvi. Teď stál před ní. Nebo alespoň jeho duch? Mysl se jí rozkolísala.

„To nemůže být...“ zašeptala.

„Může. Jsme tam, kde čas nehraje roli. V zajetí. V tichu mezi světy.“

Jeho slova nezapadala do ničeho, co znala. A přece z nich vzešel klid. Přesně ten, jaký pociťujeme těsně před usnutím – nebo těsně před smrtí.

Žižka se posadil na kámen naproti ní. Neprosil, nevysvětloval. Jen tam byl. A Johanka, která mluvila s anděly a králi, pocítila zvláštní rozechvění.

„Napsala jsi dopis do Čech,“ řekl.

Trhla sebou. „Jak to víš?“

„Slova, která jsou psána ze srdce, se dostanou dál než posel na koni.“

Odmlčeli se. Ticho bylo plné nevysloveného. A pak Johanka promluvila, téměř šeptem:

„Věřím v Boží spravedlnost. Ale někdy se zdá, že Boží mlčení je hrozivější než hněv.“

Žižka přikývl. „*Mlčení je zkouška. Ne trest. Ve víře není útěcha, ale síla. Učíš se tomu.*“

A Johanka, poprvé po dnech zoufalství, neplakala. Jen tiše hleděla na muže, který měl být mrtvý – a přesto jí byl bližší než kterýkoli z živých.

Kapitola 2 – Hlas svědomí

Kamenné zdi mlčely, ale v jejich tichu se zračila zvláštní důstojnost – jako by se samy staly svědky něčeho, co přesahuje běh dějin. Louč zapraskala a hodila oranžový stín na tváře dvou lidí, kteří byli každý z jiného světa a přece spojeni stejnou bolestí: zradou vlastní církve.

Johanka se přisunula blíž. „Říkáš, že víš o mém dopise... Víš, komu jsem ho psala?“

Žižka kývl. *„Husitům. Lidem, kteří už nevěří, že Boha zastupují kardinálové a zlaté berly. Lidem, kteří jako ty vidí, že pravda nezáří z relikvií, ale z duše, která se nebojí mluvit.“*

Johanka chvíli mlčela. Vzpomínka na ten dopis se jí vracela ve snech. Psala ho skloněná v noci, na okraj starého pergamenu, v zoufalství i naději. *„Modlila jsem se, aby má slova našla srdce, která pochopí. Ale někdy pochybuji, jestli ta slova byla vůbec slyšena.“*

„Byla,“ odpověděl Žižka pevně. *„A nejen slyšena. Byla přijata jako znamení.“*

Oheň z louče se odrazil v jeho tváři a osvětlil ji jako sochu vytesanou do žuly. „Víš, co mě vedlo do boje?“ zeptal se tiše.

Johanka zakroutila hlavou.

„Hlas svědomí. Ne msta, ne touha po moci. Jen to vnitřní volání, které mistr Jan Hus nazýval hlasem pravdy. Říkal: Milujte pravdu, braňte pravdu, držte se pravdy, učte se

pravdě a pravdy braňte až do smrti. A já mu uvěřil. Ne protože měl titul, ale protože hořel.“

Nastalo ticho. Johanka si k němu klekla blíž, jako by se chtěla toho plamene dotknout.

„Věřil jsi, že je možné očistit církev?“

„Ne,“ odpověděl s klidem. *„Věřil jsem, že je třeba očistit víru od církve.“*

Johanku to zarazilo. Po celý život jí bylo vštěpováno, že církev je tělem Kristovým. Ale nyní... nyní tu seděl muž, který tu církev odmítl – a přesto mluvil jako prorok.

„Kde je tedy Bůh?“ zeptala se.

Žižka se usmál. *„Nevejde se do chrámu. Nevejde se do dogmat. Bůh je v tichu svědomí. V síle, když řekneš ne křivdě. V činu, když pomůžeš slabému. V každém srdci, které touží po světle.“*

„A co papež? A králové?“

„Králové přijdou a odejdou. Papežové také. Ale pravda... ta přetrvá. Proto Hus hořel a přitom vítězil. Proto jsi tady i ty.“

Johanka se třásla – ne zimou, ale silou slov, která rozvibrovala její nitro.

„Myslíš, že i já budu muset zemřít?“

„Možná,“ odpověděl bez patosu. *„Ale víš, co je horší než smrt? Mlčet, když máš mluvit. Zradit, když máš stát.“*

Zavládlo ticho, hlubší než kdy dřív. A v tom tichu, mezi dvěma plameny – jedním hořícím na louči a druhým hořícím v jejich očích – Johanka pochopila.

Nebyla sama. A nebyla ztracena.

Kapitola 3 – Slova psaná ohněm

ohanka seděla v tichu, její pohled byl upřený do mihotavého světla louče, ale oči už nesledovaly kámen, ani stín. Vracela se zpět.

Zavřela víčka – a najednou se ocitla ve vzpomínce.

Byl to pozdní večer v táboře nedaleko Compiègne, v malé polní svatyni ze stanového plátna a dřevěného kříže. Venku padal déšť a pleskal do plachet, ale uvnitř hořela svíčka – jediný svědek jejího rozhodnutí.

Na kolenou před ní ležel kousek pergamenu. Prsty jí ztuhlely zimou, ale sevření brku bylo pevné. Měla vedle sebe tři listy – dva již popsala králům a rytířům. Třetí byl jiný. Byl určen těm, kteří ji nikdy neviděli, ale cítili stejný oheň.

Čechům.

Husitům.

O nich slyšela z úst poutníků a vojáků. Mluvili o nich šepem, jako by se báli vyslovit jejich jméno. Lidé z Čech, kteří se vzepřeli papeži. Kterí věřili, že Kristus je hlavou církve, ne Řím.

„Jsou to kacíři,“ říkal opakovaně biskup, kterému sloužila.
„Jsou to bratři,“ říkalo její srdce.

Vzala brk, ponořila ho do inkoustu a pomalu začala psát.

„Vy, kteří nesete prapor pravdy a svobody v zemi české, slyšte hlas sestry z dálky. Já, Johanka, která byla povolána Božím hlasem vést Francii k vysvobození, vím, že i vám byla dána svatá síla. Nepřestávejte. I když vás svět nenávidí, Kristus vás nezapře.“

Psaní ji pálilo na prsou jako vyznání. Netušila, zda se dopis kdy dostane do české ruky. Ale musela ho napsat. Bylo to víc než čin – bylo to svědectví.

Další řádky plynuly s rostoucím zápallem.

„Nenechte se svést silou těch, kteří mluví o Bohu, ale prodávají svátost. Následujte hlas svědomí a držte se čistoty Písma. Váš boj není jen o meče, ale o duši Evropy. Jestli padnu, padnu s vědomím, že jsem bojovala po vašem boku v duchu a v pravdě.“

Zastavila se. Slzy jí kanuly po tvářích. Ne kvůli strachu. Kvůli síle slov, která nebyla její – byla jí dána. Psala je neviditelná ruka víry.

Podepsala se jednoduše:

Johanka, služebnice Boží.

Pak složila pergamen a podala ho veliteli, který měl odejít na sever. „Dej to někomu, kdo jde do Čech. Je to důležité,“ řekla tiše.

Z myšlenek ji vytrhl praskot hořícího dřeva. Otevřela oči. Byla opět v cele, s tváří naproti sobě. Žížka mlčel, ale jeho pohled říkal vše.

„Ten dopis,“ šeptla, „to nebyla moje slova. To byla Boží řeč skrze mě.“

„A proto se dotkl i nás,“ přikývl Jan.

Kapitola 4 – Co je to pravda?

Louč pomalu dohořívala. Její plamen se třásl, jako by cítil tíhu otázek, které se měly brzy vyslovit. Žalář byl tichý, až na šelest kapky, která v pravidelném rytmu padala z popraskané klenby na kamennou dlažbu. V tom rytmu bylo cosi soucitného. Jako by sám čas naslouchal.

Johanka mlčela. Na rtech se jí rodila otázka, kterou nosila od dětství, ale nikdy se ji neodvážila skutečně vyslovit. Teď však seděla tváří v tvář muži, který přežil bitvy, církevní klatby i bolest ztráty vlastního oka – a přesto z něj sálal klid.

Nakonec se odhodlala.

„Co je to pravda?“

Její hlas byl téměř neslyšný. A přesto se v tom šepotu chvěl celý svět.

Žížka se nepohnul. Jen zavřel zdravé oko, jako by poslouchal ne Johanku, ale sám čas. A pak tiše odpověděl:

„Pravda je oheň, kterého se každý bojí, protože pálí.“

Odmlčel se. Jeho slova nebyla jen odpovědí – byla soudem. A pokračoval.

„Pravda není to, co říkají králové. Ani to, co hlásají papežové. Pravda nečeká na souhlas koncilu. Ona prostě je. A většinou stojí osamocena – na popravišti.“

Johanka přikývla. Cítila, jak každé jeho slovo sedá do jejího srdce jako těžké, ale osvobozující kameny.

„Mistr Jan Hus,“ řekl Žižka, „řekl: Pravda vítězí, i kdyby na chvíli byla poražena. A já jsem mu uvěřil. Ne kvůli jeho učenosti – ale kvůli tomu, jak mlčel, když mu nasazovali pouta. Jak zpíval, když ho vedli na smrt. V jeho tichu byla pravda hlasitější než kázání biskupů.“

Johanka se zachvěla. Najednou jí došlo, že pravda není jen odpověď na otázku. Je to způsob života. Cesta, která bolí.

„Ale jak poznat, co je pravda? Tolik hlasů tvrdí, že ji vlastní.“

Žižka se pousmál. *„Kdo říká, že vlastní pravdu, většinou ji dávno ztratil. Pravda není věc. Je to světlo. A každý, kdo k ní kráčí, jde ve stínu. Není si jistý, pochybuje, tápe – ale jde. Ten, kdo tvrdí, že pravdu drží v ruce, obvykle drží jen žezlo nad druhými.“*

Louč vyprskla a přihasla. V přítomí se jejich obličejové ztrácely, ale oči stále zářily.

„Takže pravda... je ticho? Pochybnost?“ zeptala se Johanka.

„Pravda,“ odpověděl Žižka tiše, *„je hlas tvého svědomí. A svědomí je chrám, který žádný papež nemůže zavřít.“*

V tu chvíli Johanka pocítila, že se v jejím nitru něco zlomilo – a zároveň zrodilo. Pravda už pro ni nebyla jen slovo na pergamenu nebo výkřik na bojišti. Byla plamenem, který se musí nést – i když pálí. Možná právě proto byla vyvolena.

Kapitola 5 – Popel, který hořel dál

Žižka seděl se sklopenou hlavou. Johanka mlčela, cítila, že nyní patří ticho jemu. Ne proto, že by ho požadoval – ale protože v jeho mlčení bylo něco posvátného.

„Viděl jsem ho,“ pronesl po chvíli.

„Koho?“ zašeptala Johanka.

„Husa.“

novu ticho. Těžké. Nasycené obrazem, který už nikdy nevybledl.

„Byl jsem mladý,“ pokračoval. „Ne vojevůdce. Ještě ne. Jen poutník. Obchodník. Tulák.

Nehledal jsem pravdu. Hledal jsem chleba. Ale v Kostnici jsem ji našel. Pravdu. Stála na hranici, svázaná, a zpívala žalm.“

Oheň v jeho hlase sílil. Ne hněvem, ale žářem paměti.

„Stál jsem v davu. Tlačili jsme se jeden na druhého. Někteří se smáli. Jiní plivali. Ale já... já jsem nemohl dýchat. Když zapálili dřevo pod jeho nohama, vítr přinesl kouř až k nám. A v tom kouři jsem uslyšel jeho hlas. Ne křik. Ne náрек. Hlas, pevný jako skála.“

Johanka se dotkla svých prstů – jako by ten popel chtěla setřít z rukou.

„Řekl: Můžete spálit tělo, ale nemůžete spálit pravdu. Pak už byl jen plamen.“

Žižka se odmlčel. Jeho zdravé oko se zalesklo. Poprvé Johanka viděla slzu. Nepadla, ale byla tam. Těžká jako kříž.

„Zůstal jsem stát i po skončení. Lidé se rozešli. Smrad z uhlí a lidského masa se držel ve vzduchu jako urážka. Ale v tom smradu jsem přísahal – ne Bohu, ne církvi, ale jemu. Že jeho hlas nebude umlčen.“

Položil dlaň na zem. Chladivý kámen pod prsty mu připomněl zem, kterou pak bránil.

„Od té chvíle jsem už nebyl obchodník. Ani poutník. Stal jsem se vojákem pravdy.“

Johanka tiše přikývla. „A proto tě lidé následovali. Ne kvůli meči. Ale kvůli té přísaze.“

„Ano,“ zašeptal.

Nastalo ticho. Tentokrát však jiné. Uctivé.